

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 633. Usque Ad Annum 726

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1760

VD18 90117840

§. 26. S. Eligii Obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66082](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66082)

Sæculum VII poterat utrumque esse animo conjunctis-
 A. C. 658. simum, nisi immiscuisset plures ex Patri-
 bus Textus non satis fideliter & muta-
 Conc. 6. *Aff.* tis verbis, eo consilio, ut unam Volun-
 13. 4. p. 691. tatem & Operationem in Jesu Christo
 propugnaret.

§. XXV.

S. Eligii Obitus.

Mart. Rom. In Francia S. Eligius anno 659. primo
 1. Dec. Decembris, quò die Ecclesia ejus me-
Sup. Lib. moriam celebrat, obiisse creditur, Septua-
 XXXVIII. genario major, & annorum ferme vigin-
 §. 33. *Aud.* ti Episcopus. Pridie quam moreretur,
Lib. II. vit. c. convocatis servulis & Discipulis, singu-
 33. 34. *Aud.* lis valedixit, & cuilibet optima Mona-
 6. 35. steria, quo se reciperet, indicavit. Ac-
 cepto nuncio de S. Viri periculo Batil-
 dis Regina cum Liberis suis, Proceribus,
 & magno comitatu Parisiis profecta po-
 stero mane, cum nocte præcedente obi-
 iisset, ad locum pervenit, & afflictissima,
 quod vivum habere non posset, lacry-
 mis large fluentibus ad Defuncti corpus
 cucurrit, jubens, omnia ad eum in Mo-
 nasterium suum Cellense transferendum
 præparari. Aliis videbatur, satius fore,
 si Parisios deportaretur; at fortiter re-
 sistebant Noviodunenses, effeceruntque,
 ut Pastoris sui Corpus retinere liceret.

Bibl. PP. to.
 2, p. 731,

S. Eligius sæpe e Cathedra ad popu-
 lum dicere solebat; hinc supersunt Ho-
 milia

milia sexdecim, ipsius Nomen præfixum Sæculum VII
 habentes, de quarum Auctore Critici A.C. 658.
 dubitant, etsi non sint contemnendæ, &
 utilissima antiquæ Disciplinæ vestigia o-
 stendant. Verum de Compendio Do- *Lib. 2. to. 6. p.*
 ctrinæ S. Eligii, quod S. Audoënus in e- *266. de rect.*
 jus vita nobis conservavit, & quod etiam *Cath. con-*
 inter Opera S. Augustini reperitur, non *vers.*
 est dubitandi locus. Hic Liber rectam
 Catholicorum conversationem stylo sim-
 plici, sed ex quo zelum pium, & amo-
 ris paterni teneritudinem videas, expli-
 cat, siquidem plurima excerpta sunt ex
 S. Cæsarii sermonibus, quibus, ut dixi-
 mus, Episcopi frequentissime utebantur.
 In eo S. Eligius omnes Idololatriæ reli- *Lib. XXXI.*
 quias damnat, consulere Ariolos & Ma- *n. 2.*
 gos, sternutationes observare, cantum *n. 5.*
 avium, vel diem, qua quis domo egre- *v. Coint. an.*
 ditur, & redit. Larvatorum convivia *659. n. 21. & c.*
 primo die Januarii celebrari solita, salta-
 tiones & cantilenas ad S. Joannis alio-
 rumque Sanctorum Festa, prohibet. Item
 ne falsorum Deorum Nomina, Neptuni,
 Orci seu Plutonis, Dianæ, Herculis, Mi-
 nervæ, Genii invocentur. Ne dies Jo-
 vis huic Deo sacer habeatur, nec un-
 quam dies alius quam Dominicus, aut
 Festa Sanctorum, celebrentur. Non ac-
 cendantur cerei, aut vota reddantur Fa-
 nis, lapidibus, fontibus, arboribus, vel
 triviis. Non alligentur collis mulierum

Sæculum VII vel animalium superstitiosa vincula, etfi
A. C. 658. ea Clerici adhibitis Scripturæ verbis pa-
 raverint. Prohibentur clamores duran-
 te Lunæ Eclipsi. Nec Sol nomine Do-
 mini, nec Luna Dominæ salutentur. Nec
 per Solis aut Lunæ nomen juratur. Ne-
 mo Fatis, Fortunæ, Horoscopo, aliisque
 ejusdem farinae Superstitionibus fidem
 adhibeat.

Conjectura est, Superstitionis vitium
 maxime in Belgii populis Neophytis nec-
 dum fuisse extirpatum.

Aud. c. 39. S. Eligius non solum ante sed etiam
 post mortem miraculis claruit. Illico
 post obitum cuidam Viro, Aulico, noctu
 conspicuus præcepit, ut sine cunctatio-
 ne ad Batildem Reginam se conferret, &
 moneret, ut amore Jesu Christi cultum
 auro gemmisque pretiosum, quo adhuc-
 dum nitebat, abjiceret. Illum, cum vi-
 sum contemneret, & S. Eligius ei ter fru-
 stra apparuisset, feбри fontica correptum,
 Regina, quæ ægrotantes invisere consue-
 verat, adiit, & morbi causam exquisi-
 vit. Narravit æger, quid vidisset, &
 quid sibi fuisset præceptum; & ecce
 protinus sanatus est. Regina sine mora
 obediit, & nihil nisi armillas aureas ser-
 vans, omnia dedit pauperibus. Gem-
 mas quoque non nullas singularis artificii
 retinuit, quibus in formam crucis con-
 cinnatis S. Eligii caput ornavit. Præterea

ex

ex auro & argento illius figuræ umbellam, ^{Sæculum VII}
 quas *Repa* vocabant, elaborari curavit, A. C. 658.
 supra Sancti sepulchrum ponendam, di-
 cens, æquum esse, ut illius sepulchrum ^{v. Cang.}
 ornaretur, cui tantopere cordi fuisset, ^{Gloss.}

Sanctorum sepulchra decorare. Opti-
 mates, Reginae exemplum secuti, ma-
 gnam auri gemmarumque vim obtule-
 runt. Quia vero hujus Sepulchri maxi-
 mus erat splendor, tempore Quadrage-
 simæ linteo serico, acu phrygia picto, te-
 gebatur. Et ecce! post paucos dies ad-
 verterunt, hoc linteum quemdam liquo-
 rem stillare, quo deinde in præparatum
 vas expresso, multi ægroti, quibus adhi-
 bebatur, sanitatem recuperarunt. Hic
 dispicimus, morem fuisse, ut in diebus
 pœnitentiæ, illa decora, quæ in Ecclesiis
 maxime fulgebant, velarentur.

Illam tempestate Batildis Regina, Clo-
 doveo II. Rege, Coniuge ejus anno 656.
 postquam regnasset annis octodecim &
 tantum viginti & uno luce fructus fuis-
 set, mortuo, Regnum moderabatur. Clo-
 doveo extincto reliqui Reges Franciæ ^{Cont. I. Fre-}
 hujus primæ stirpis, cum præcipuam Au- ^{deg. n. 91.}
 thoritatis partem in Palatii Magistris esse
 sinerent, vix ipsi regnasse dici possunt;
 hinc Reges segnes appellati. Clodoveus
 Regno suo, mortuo Fratre Sigeberto III.
 qui anno 654. primo Febr. oppetiit, Au-
 strasiam junxit.

Sæculum VII
A. C. 658.

Boll. 1.
Febr. to. 3.
p. 206.

Mart. Rom.
12. Nov.

Sigebertus, Metis sepultus, ob insignem Pietatem inter Sanctos colitur. Præter alios sæpe consilio usus est S. Cuniberti Episcopi Coloniensis, qui, postquam hanc Ecclesiam annos quadraginta rexisset, anno 664. secundo Nov. obiit. Clodoveus vero ad S. Dionysium in Francia sepultus est.

§. XXVII.

Privilegium Monasterio S. Dionysii concessum.

Mabil. Dipl.
t. V. tab. 17.
& l. VI. n. 7.

Clodoveus triennio prius quam diem oppeteret, Monasterio S. Dionysii Privilegium concesserat, hodieque in Scriptura Originali super Papyrus Ægyptiacam ibidem asservatum, cujus litteræ, stylus, orthographia illius Sæculi barbariem produnt. In eo dicit Rex, se rogante Landrinum Episcopum Parisiensem huic Monasterio Privilegium dedisse, quo Monachi tranquillius Dei Beneficia deprecari possint. Hinc prohibet, ne quis Episcopus vel alius aliquam partem fundorum, vel Servos Monasterii etiam Titulo permutationis sine Congregationis consensu, & Regis licentia acquirere valeat. Non liceat auferre Calices, Cruces, Altaris ornamenta, libros, aut quidquam aliud de supellectile, & in urbem distrahere; econtra Monachi teneantur Psalmodiam perpetuam diu